

[Finansministeren.]

jylland, men ser man paa den Statistik, som man har paa forskellig Maade til Vurdering af Forholdene dernede, viser der sig en betydelig og glædelig Opgangslinie. Ser man paa Skatteansættelserne i Sønderjylland, saa var Forholdet det, at i 1933—34 var Indkomsten dernede 36,4 Mill. Kr., i 1937—38 var den steget til 60,2 Mill. Kr. Hvad angaar specielt de Indtægter, der hidrører fra Landbruget, er Forholdet det, at Indtægterne her er steget fra 13,3 til 30,7 Mill. Kr. Forholdet var jo ogsaa det, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram nævnte, at i 1937—38 laa Forrentningsprocenten for Landbruget i Sønderjylland paa Linie med Forrentningsprocenten i hele Landet, og ikke blot laa den paa Linie dermed i det Aar, men Stigningen fra Aaret i Forvejen har ogsaa været lige saa stærk i Sønderjylland, som den har været i Landet som Helhed. I Landet som Helhed steg Forrentningsprocenten for de bogførte Værdier fra 2,5 til 4,2. I Sønderjylland steg den fra 2,8 til 4,7. Altsaa ligger Procenten endda lidt højere i Sønderjylland end Gennemsnittet for det hele Land. Man vil ogsaa paa en Række andre Tal kunne aflæse den samme Bevægelse. I 1933 var Terminusrestancerne i de forskellige sønderjyske Laaneinstitutter samt for Akkordlaanene godt 5 Mill. Kr., medens de nu er bragt ned til 1½ Mill. Kr., og Antallet af Tvangsauktioner, som var beklagelig højt, er reduceret til nu at være 1/5 af, hvad de var i Aaret 1934.

Altsaa, man kan paa en Række Forhold konstatere en væsentlig Fremgang, og det skyldes naturligvis i alt Fald i nogen Grad ogsaa de direkte Støtteforanstaltninger, som er iværksat af Regeringen og er kommet Landbruget dernede til gode i meget betydelig Udstrækning. Der var i Aaret 1938 placeret Saneringslaan til et Beløb af 15 Mill. Kr. i Sønderjylland, hvad der jo bl. a. har haft den Virkning, at Realkreditlaanene og de private Laan, der er inde under den Renteordning, her er Tale om, er gaaet meget betydeligt ned, hvad der igen har gjort det Spørgsmaal, der er fremdraget om Kautitionerne, til et noget mindre Spørgsmaal, end det tidligere har været. Jeg maa maaske sige om dette Kautionspørgsmaal — det var allerede fremme sidste Gang, og man veg dengang tilbage fra at slette disse Kautitioner —, at Spørgsmaalet om Kautitionerne er ikke alene et Spørgsmaal, der vedrører Sønderjylland, men et Spørgsmaal, som har vidtrækkende Konsekvenser i Almindelighed, og det vilde dog vist være farligt at komme ind paa en ligefrem An-

nullering af disse Forpligtelser. Jeg mener, at der har helt igennem i Sønderjylland vist sig en opadgaaende Linie i de økonomiske Forhold. At Sønderjylland er vanskeligt stillet, er jo rigtigt, og at det er en Sag, der stadig maa paakalde Regeringens Opmærksomhed, er selvsagt, men naar nu det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram paa den ene Side taler om, at det vil være nødvendigt, at Staten investerer meget betydelige Kapitaler i Landbruget, og paa den anden Side fremhæver, at Staten bør gaa til at kvitte, rent ud kvitte, en Del af de Laan, som den har sat ind i det sønderjyske Landbrug — det mente det ærede Medlem jo burde ske i alle de Tilfælde, hvor Gælden laa over 110 pCt. af Panteværdien —, tror jeg, at det ærede Medlem allerede derudaf vil se, at det er dog et Spørgsmaal, man maa tage paa med Varsomhed. I det hele taget forekommer det mig noget ejendommeligt af det ærede Medlem, at netop han stiller det sønderjyske Landbrugsproblem op paa den Maade, at man enten gennem Investering af Kapital eller ved Tvangsregulering af Kornpriserne maa ind paa Planøkonomi af en langt stærkere Art end den, man kender i dette Øjeblik. Det er jo ellers ikke de Metoder, man fra det ærede Medlems Partis Side i særlig Grad anbefaler. Men det ærede Medlem synes altsaa ikke at være bange for Metoden, naar det gælder Sønderjylland. Det er jo i det hele taget en Erfaring, man gør, at ærede Venstremænd, naar de har en eller anden Interesse i Planøkonomi paa et eller andet Punkt, ikke er ængstelige for at stille Kravene saa højt op, som maaske ingen andre tør gøre det — det skulde da lige være Det frie Folkeparti.

Der er jo talt om en Række af de Forhold, der berøres af Lovforslaget, og om Muligheden af Ændringer. Det vil være naturligt til en vis Grad i alt Fald at se nærmere paa disse Ting i et Udvalg. Jeg skal kun gøre Bemærkning om enkelte Forhold. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram spurgte, hvilken Virkning det vilde have, om man fremdeles byggede paa de gamle Vurderinger og de gamle Laan, og han mente, at det vilde være problematisk, om der i Virkeligheden deri laa nogen Gevinst for Laantagerne. Det har i hvert Fald ganske afgjort været min Opfattelse og den Opfattelse, som man har i det saakaldte § 5-Udvalg, der har haft med Laaneadministrationen at gøre. Forholdet er det, at Vurderingssummerne for Landbrugsejendomme i Sønderjylland er fra 1932 til 1936 steget fra 348 til 368 Mill. Kr., og jo højere Vurderingssummerne er — det